

gældende også vide det. Venstre er jo et parti, der i øjeblikket slår sig op på at være den lille mands beskytter; men det er måske, fordi den lille mand her er en kvinde, for der er jo ofte kvindeligt personale i de forretninger, hvor man anvender tv-overvågning. Jeg ved ikke, om det er det, der gør det, men i hvert fald er det besynderligt, at talen fra Venstres ordfører i dag alene gik på, at nu ville man overveje, når man kom i gang med udvalgsbehandlingen, om Venstre havde holdninger, der kunne bidrage til, at det enkelte menneske i sin arbejdssituation skulle nyde den beskyttelse, en skiltning er.

Jeg synes, det ville tjene det liberale parti Venstre, at man ikke kun var optaget af boligens ukrænkelighed ifølge grundlovens bestemmelser, når myndighederne skal ud at kontrollere anvendelsen af offentlige midler eller overholdelsen af gældende lovgivning, men at man også viste sit liberale sindelag og sin interesse for det enkelte individs integritet, når det gælder en arbejdssituation. Men vi må altså endnu en gang konstatere, at Venstre ikke er det liberale parti, når det gælder beskyttelsen af det enkelte menneske i dets arbejdssituation.

Jeg ved ikke, om jeg kan provokere hr. Nonbo til at komme på talerstolen og sige, at sådan skulle Venstres holdning ikke forstås; men jeg sad i hvert fald tilbage med den klare opfattelse, at Venstre nok kunne ende med ikke at kunne bidrage til lovforslagets vedtagelse ved tredjebehandlingen, og det vil jeg da beklage. Men det giver måske offentligheden, vælgerne, et mere sandt billede af, hvor langt det liberale sindelag rækker, når det drejer sig om beskyttelsen af lønmodtagernes interesser.

Derfor vil jeg godt benytte lejligheden til at udtrykke min anerkendelse af de øvrige ordførere, også fra højre side i salen, ikke mindst hr. Bendt Bendtsen fra Det Konservative Folkeparti, som meget klart sagde, at her skal der altså en lovgivning til. Vi kan simpelt hen ikke være andet bekendt, når vi har en lovgivning, der regulerer området for privates tv-overvågning med krav om skiltning de steder, hvor der er offentlig adgang, f.eks. butikker. Det skal naturligvis også gælde for medarbejderne i forretningerne, og det synes jeg var klar tale, som viser, at man godt kan være på højre fløj rent politisk og gå ind for, at der også skal være lovgivningsmæssig beskyttelse.

Det var også holdningen i de taler, der kom fra de øvrige ordførere fra højre side, og jeg er

glad for, at både SF og Enhedslisten også kan tilslutte sig forslaget, så jeg ser frem til, at vi meget hurtigt kan få udvalgsbehandlingen afsluttet.

Så vil jeg godt benytte lejligheden til at besvare et par af de spørgsmål, fru Sonja Albrink stillede. Det første spørgsmål, som også blev fulgt op af hr. Behnke, var spørgsmålet om, hvorvidt lovforslaget også omfatter den offentlige sektor, de offentlige arbejdsgivere. Al den stund der er tale om et forslag til ændring til en lov, der alene regulerer den private sektors tv-overvågning, giver det sig selv, at der ikke er nogen hjemmel, når det drejer sig om offentlige arbejdsgivere.

Man kan så spørge: Hvordan er den enkeltes retsstilling over for offentlige arbejdsgivere? Ja, forholdet er jo, at den offentlige sektor er under politisk ledelse, og derfor vil man altid kunne rette henvendelse til den politiske ledelse, hvis der – om jeg så må sige – er en så dårlig personalepolitik i den offentlige forvaltning, at man retter elektronisk overvågning direkte mod medarbejderne. Hvis det skulle finde sted, vil man kunne påklage det over for den politiske ledelse af den offentlige forvaltning. Men det følger vel af god forvaltningsskik og ordentlig offentlig personalepolitik, at man ikke retter elektronisk overvågning mod personale i den offentlige sektor, heller ikke uden at gøre medarbejderne opmærksomme på det. De konkrete sager, der har dannet grundlag for lovforslaget, de henvendelser, jeg har fået fra bl.a. HK, har baggrund i den private sektor, og vi har ikke set nogen eksempler på, at forholdene i den offentlige sektor kunne have givet anledning til lignende problemer.

Til det spørgsmål, fru Albrink stillede vedrørende opbevaring af videobånd, må jeg svare – i hvert fald umiddelbart her og nu – at det må fremgå af de almindelige regler, vi har for opbevaring af den slags materiale. Jeg vil gerne vende tilbage i mere uddybende form med henvisning til, hvilke konkrete paragraffer der regulerer opbevaring af den slags materiale.

Det tredje spørgsmål, som knyttede sig til Det Kriminalpræventive Råds arbejde på området, vil jeg gerne vende tilbage til – også over for fru Sonja Albrink – med en konkret skriftlig besvarelse af, hvor langt Det Kriminalpræventive Råd er kommet i sit arbejde på dette felt.

Jeg ser som sagt frem til en hurtig og positiv udvalgsbehandling.